

Prese un informācija

Eiropas Savienības Tiesa
PAZIŅOJUMS PRESEI Nr. 12/20
Luksemburgā, 2020. gada 4. februārī

Spriedums lietā C-447/18
UB/Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne Bratislava

Valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru pabalsts, kas paredzēts noteiktiem augstas klases sportistiem, tiek piešķirts tikai attiecīgās dalībvalsts pilsoņiem, ir darba ņēmēju brīvas pārvietošanās šķērslis

Spriedumā *Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne Bratislava (C-447/18)*, kas pasludināts 2019. gada 18. decembrī, Tiesa nosprieda, ka Regulas Nr. 492/2011 par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos¹ 7. panta 2. punkts, kurā ir paredzēts, ka darba ņēmējam, kas ir dalībvalsts valstspiederīgais, citās dalībvalstīs ir tādas pašas sociālās priekšrocības kā attiecīgās valsts darba ņēmējiem, nepieļauj dalībvalsts tiesisko regulējumu, kurā pabalsta piešķiršana noteiktiem augstas klases sportistiem, kas ir pārstāvējuši šo dalībvalsti vai tās juridiskās priekšteces starptautiskās sporta sacensībās, ir pakļauta nosacījumam, ka pieteikuma iesniedzējam ir minētās dalībvalsts pilsonība.

Šajā lietā Čehijas pilsonim (kurš izvēlējās šo pilsonību, kad beidza pastāvēt Čehijas un Slovākijas Federatīvā Republika), kura dzīvesvieta ir pašreizējās Slovākijas teritorijā un kurš ir ieguvis zelta un sudraba medaļas Eiropas un pasaules hokeja čempionātos kā Čehoslovākijas Sociālistiskās Republikas valsts izlases komandas dalībnieks, tika atteikts piešķirt pabalstu, kas ir paredzēts noteiktiem augstas klases sportistiem, kuri ir pārstāvējuši Slovākiju, jo viņam nebija Slovākijas pilsonības. Turklāt laikā, kad Slovākijas Republika un Čehijas Republika pievienojās Eiropas Savienībai, ieinteresētā persona strādāja pamatskolā un turpināja strādāt šajā darbā arī pēc minētās pievienošanās.

Vispirms Tiesa konstatēja, ka attiecīgais pabalsts ir izslēgts no Regulas Nr. 883/2004 par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu² piemērošanas jomas. Tiesas skatījumā pabalsts neietilpst jēdzienā "vecuma pabalsts" šīs regulas 3. panta 1. punkta, kurā ir noteiktas sociālā nodrošinājuma jomas, kam piemērojama Regula Nr. 883/2004, izpratnē. Šajā ziņā Tiesa norādīja, ka pabalsta galvenais mērķis ir atalgot tā saņēmējus par sasniegumiem sporta jomā, pārstāvot savu valsti, ar ko ir izskaidrojams, pirmkārt, valsts tiešais finansējums ārpus valsts sociālā nodrošinājuma sistēmas finansēšanas avotiem un neatkarīgi no šo saņēmēju veiktajām iemaksām un, otrkārt, fakts, ka to maksā tikai ļoti nelielam skaitam sportistu. Papildus tā piebilda, ka pabalsta izmaksa ir atkarīga nevis no pabalsta saņēmēja tiesībām saņemt vecuma pensiju, bet gan tikai no tā, vai viņš ir iesniedzis attiecīgu pieteikumu.

Turpinājumā, precizējot, ka attiecīgais darba ņēmējs, kurš, lai arī nav pārcēlis savu dzīvesvietu, saistībā ar viņa pilsonības valsts un valsts, kurā viņš ir deklarējis savu dzīvesvietu, pievienošanos Savienībai atradās migrējoša darba ņēmēja situācijā, Tiesa nosprieda, ka attiecīgais šajā lietā aplūkotais pabalsts ietilpst jēdzienā "sociāla priekšrocība" Regulas Nr. 492/2011 7. panta 2. punkta izpratnē. Šajā saistībā tā konstatēja, ka migrējoša darba ņēmēja iespēja saņemt atlīdzību tāpat kā darba ņēmējiem, kas ir uzņēmējas dalībvalsts pilsoņi, par īpašiem sporta rezultātiem, ko viņš ir sasniegjis, pārstāvot šo dalībvalsti vai tās juridiskās priekšteces, var veicināt šī darba ņēmēja

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 492/2011 (2011. gada 5. aprīlis) par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Savienībā (OV 2011, L 141, 1. lpp.). Šīs regulas 7. panta 2. punkts ir LESD 45. panta 2. punktā noteiktā vienlīdzīgas attieksmes principa īpaša izpaušme sociālo priekšrocību piešķiršanas speciālajā jomā.

² Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 883/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu (OV 2004, L 166, 1. lpp., labojums – OV 2004, L 200, 1. lpp.).

integrāciju minētajā dalībvalstī un tādējādi darba ņēmēju brīvas pārvietošanās mērķa sasniegšanu. Tiesa uzsvēra, ka pamatlietā aplūkotais pabalsts ne tikai nodrošina tā saņēmējiem finansiālo drošību, lai tostarp kompensētu to, ka viņi nav bijuši pilnībā iesaistīti darba tirgū gados, kurus veltīja augstu sasniegumu sportam, bet arī, un galvenokārt, sniedz viņiem īpašu atzīšanu sabiedrībā saistībā ar sporta rezultātiem, ko viņi ir sasnieguši saistībā ar šādu pārstāvību.

Līdz ar to Tiesa konstatēja, ka dalībvalsts, kas piešķir šādu pabalstu saviem valsts darba ņēmējiem, nevar atteikt tā piešķiršanu darba ņēmējiem, kas ir citu dalībvalstu pilsoņi, nepieļaudama diskrimināciju pilsonības dēļ.

ATGĀDINĀJUMS: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ļauj dalībvalstu tiesām to tiesvedības ietvaros uzdot jautājumus Tiesai par Savienības tiesību interpretāciju vai Savienības akta spēkā esamību. Tiesa neiztiesā strīdus, ko izskata valstu tiesas. Valsts tiesai ir jāatrisina lieta saskaņā ar Tiesas nolēmumu. Šis nolēmums līdzīgā veidā ir saistošs citām valstu tiesām, kurām ir jāatrisina līdzīgas problēmas.

Neoficiāls dokuments plašsaziņas līdzekļu vajadzībām, kas Tiesai nav saistošs.

[Pilns sprieduma teksts](#) tiek publicēts CURIA mājas lapā pasludināšanas dienā.

Kontaktpersona presei: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127